

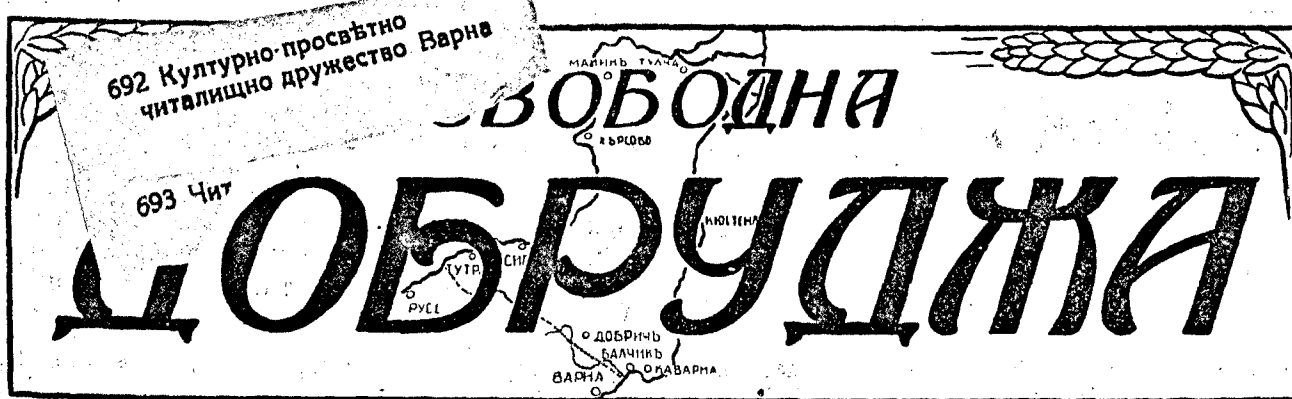
Годишен абонаментъ

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонаментитъ се придружава съ сумата

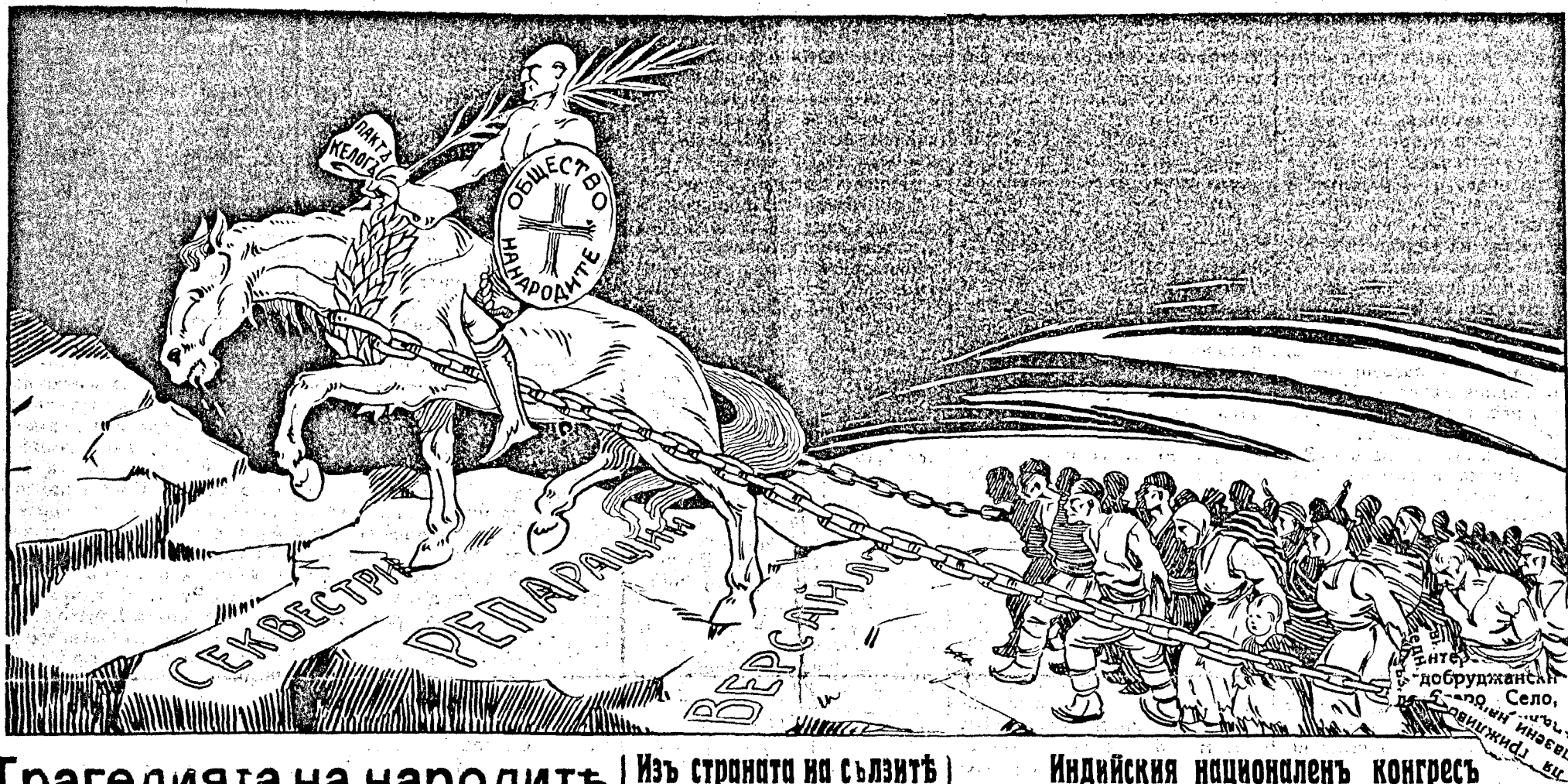
Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главенъ редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

Какъ заробенитъ народи посрѣщатъ нова година

Трагедията на народитъ

Жестокитъ империалисти, жадни и ненаситни за пазари и лъвски печалби, гонейки се съ години по разнитъ континенти и морета и въоръжавайки се до зъби, вѣвлѣкоха народитъ въ голѣмата взаимозатрѣбителна война, която бѣше една истинска чочовѣшка касапница, довежда ги до обедняване, гладъ, мизерия и социални израждания, да влчатъ животинско съществуване, и всичката виновностъ хвърлиха върху опроселитъ победени народи.

Обложиха ги и още процѣлжаватъ да ги облагатъ съ милиарди окупационни разходи, съ други милиардни репарации, въ натура и въ пари, съ секвестри, реституции, обезщетения по разни поводи и случаи и съ всичко каквото единъ кръвожаденъ банкеръ и лихваръ може да измисли, за да оголи и обездуши жертвата си.

Днесъ въ Хага сж се събрали корифеитъ отъ голѣмитъ и малки империалистически държави, разиграватъ истинска трагедия, гравятъ живитъ тѣла на народитъ, безъ да чуватъ виковетъ отъ страшнитъ имъ страдания, грабятъ залька отъ децата имъ, а импе-

риалистическата преса гласи съ паче перо ранитъ по снагата на народитъ.

Отъ политически, наложениетъ следъ войната задължения, днесъ се трансформиратъ въ търговски, разпредѣлятъ се и се разхвърлятъ върху поколенията за десетки години, като че ли и децата въ утробитъ на майкитъ си сж виновни за войната. Толкова жестока се показва системата на империализма.

Гаврата съ която си служатъ неговитъ орждия, като Титулеско и Миронеско, спрѣмо българския народъ, е лишно доказателство за омразата, която се сѣе между народитъ отъ високо и демаскира заблужденията, които разсаждатъ хора съ малки мозъци, но съ сервилни склоности, за настѣпилата нова ера въ Ромъния.

Нѣма да настѣпи миръ на земята и братство между народитъ, до като не се събори империализма. Тамъ трѣбва да се насочи вниманието на народитъ и предимно на победенитъ, които осезателно днесъ понасятъ отровнитъ и убийствени стрѣли на империалиститъ и тѣхнитъ орждия.

Изъ страницата на сълзитъ

Добруджа, декемврий 1929.

Насилията, ограбванията и колонизацията въ Добруджа не преставатъ. Въ последния месецъ нови случаи се изнасятъ. Въ с. Букурени жестоко е билъ изтезаванъ българина Желѣзко Атанасовъ.

Въ с. Шабла младежи сж отказали да отидатъ на ангария въ полза на цинцарина М. Въркани. Заради тая имъ смѣлостъ цинцаритъ сж ги били безмилостно.

Въ сжщото село цинцаритъ сж се опитали да отвлекатъ едно българско момиче.

Въ с. Шабла цинцаритъ Маргаритъ Димитру и известнитъ бандити Яне Нуло и Коста Каряне сж влѣзли ноще въ двора на Тодоръ Гърденовъ, убил свинята му около 250—300 кгр. и я отвалкли. На другия денъ кмета, съ пазачи и отъ кумова срама отищелъ съ тѣхъ шефа и намѣрили свинята нарѣзана и разпредѣлена въ къщата на Маргаритъ Димитру. Той призналъ всичко. Но кого ползва това признание, когато властѣта протежиратъ и насърдчава обирничеството?

Нови колонисти се водятъ и настанаватъ въ Добруджа. На 6. XII. м. г. сж пристигнали 80 семейства, които сж настанени въ с. с. Караларъ и Ли Орманъ. На 8. XII. с. г. сж доведени други 76 семейства въ с. Дуванъ Ювасж.

Ромънското правителство бѣше отпустило кредитъ за постройка на цинцарски къщи. Цѣла есенъ българитъ и тур-

Индийския националенъ конгресъ

Конгресътъ на индийскитъ националности водени отъ Ганди се откри на 29. XII 1929 г. въ гр. Делхи. За случая отъ цѣла Индия сж пристигнали маси народъ, които сж отишли да получатъ благословението на Ганди. Английската полиция и войска сж се опитали да разпрѣснатъ тѣлпитъ, ала безуспѣшно. Индийското национално знаме червено, бѣло и зелено е било издигнато при ентузиазно акламирање на народа.

Председателътъ на конгреса Джавахаръ Неру, произнесълъ голѣма речъ, въ която споредъ в. „Таймсъ“ е заявилъ: „Азия отървана веднѣжъ отъ господството на Европа, отива да играе голѣма роля въ свѣта. Бъдещето принадлежи не вече на Европа, но на Азия и Америка“.

Тази година изтича. Естественото решение, което ще трѣбва да вземе е да се обяви за пълната независимостъ на Индия и да изработи планъ и санкции за по ско-

цитъ бѣха ангажирани въ ангария да превозватъ материали и да строятъ тия къщи. Построиха 1500 къщи. Сумитъ за тѣхъ се разпредѣлиха и окрадоха. Кѣмъ българитъ изказаха една благодарностъ за положението „доброволень“ трудъ. Добитѣка на българитъ и турцитъ, както и децата имъ, а и самитъ тѣ сж благодарности и вѣтрѣ се хранятъ.

Така е на тая грѣшна земя. Господъ високо, О. Н. далеко пѣкъ когато и кадията ти е даваджия, Господъ да ти е ярдѣмжия.

Добруджалиевъ

рошното ѝ реализиране. Тъ независимостъ означава за нас една пълна свобода отъ английския империализъмъ. Единъ пътъ добита тая свобода, Индия ще приеме да участвува по нататѣкъ въ всички кооперативни усилия въ свѣта, ка даже отсѣпи една частъ отъ своята независимостъ въ полза на общото, отъ което и Индия ще прави частъ. Така общо не е и не може да бѣе Англия, до като империализмъ и експлоатацията сж нейна основа“.

По предложението на Ганди конгресътъ гласува:

1. Бойкотъ на законодателнитъ тѣла въ Индия, сѣдилщата и английскитъ стоки.
2. Пълна независимостъ на Индия;
3. Непризнаване направени отъ Англия презъ войната задължения за смѣтка на Индия;
4. Обща стачка срещу данцитъ;
5. Раздаване земя на селнитъ;
6. Унищожение автономия на известни индийски държави въ полза на индийското единство и др.

Безпокойството въ Англия голѣмо. Английското правителство изпратило войска за за силване известни гарнизони. Мартъ свикава конференция въ Лондонъ, на която не ще датъ допуснати делегати на Гандизма.

Английската преса сж атакува правителството и противопоставя на индийската независимостъ.

Основитъ на английския империализъмъ сериозно се разклащатъ.

Quo vadis la Chine? *)

руско-китайските отношения

(отъ Танъ Сиенъ Тиангъ)
Парижъ 1929 г.

„Преди да говоря за руско-китайския конфликт, отъ знание е да се проследи отношението между китайската република и Русия въ миналото. Основателът на китайската република Д-ръ Сунъ Ятъ Сенъ отбелязва въ своята книга „San Min Chu Yi“ (Три принципа на народитѣ), книга, която се счита отъ народа като библия, — че приятелските отношения между двете правителства не трѣбва да се сжсатъ.

Подъ управление азъ разбирамъ революционното управление въ Кантонъ, защото тамъ въ парламента сж преставени всички революционни партии, когато въ Пекинъ бандитътъ Чанъ Цо Линъ диктаторствуваше и езекутира революционари и студенти.

„Въ своята речъ въ народния университетъ въ Пекинъ, той бандитъ каза на студентитѣ: „Внимавайте, Москва да не ви повлияе. Вие сте млади и нѣмате проче опитъ. Добре е да не се мѣсите въ политиката“.

„Но въ това време, когато той произнасяше речта си петдесетъ войници пазеха, да не би нѣкоя бомба да бѣде отправена къмъ тоя бандитъ.“

Изглежда, че сждбата бѣше опредѣлила диктатора да стане жертва на една бомба, защото презъ 1926 год. когато той се помжчи да избѣга въ Харбинъ, мостътъ презъ който щѣше да мине трѣна на диктатора бѣ разрушенъ отъ бомба, Трена дерайлира, а Чанъ Цо Линъ загина отъ ранитѣ си.

„Въ южния Китай правителството работѣше съ комунистѣ. Въ това време 1926 г. нѣколко областни генерали: Ву Пей Фу, управляваше областта Иангъ Це Кiangъ; Сунъ Хуанъ Тангъ и Чангъ Хунгъ Чангъ, управляваха северозападния Китай и Мар-

*) Настоящата кореспонденция ни е изпратена отъ единъ членъ отъ „Лигата противъ империализма и за национална независимост“ специално за в. „Св. Добруджа“.

едноплеменници и ед овѣрци? Какво ще кажете противъ това?“

Противъ царизма, който е подтискалъ не по-малко и самия руски народъ, историята отбелязва мощни революционни вълни. Революционния кипѣжъ сжществува непрестано, въ по-слаба или по-силна форма до окончателното сриване на царизма. Случаитѣ, при които проявитѣ на недоволството сж се развивали въ открити народни бунтове и възстания сж многобройни. Селскитѣ възстания на Стенька Разинъ, Пугачевъ и др. характеризиратъ периода на неорганизиранитѣ народни борби. Бунта на офицеритѣ отъ гвардията на 14 Декеаврий 1825 г., целящъ извоюването на конституция бива жестоко удавенъ въ кръвъ. Въ 60 тѣ години на миналото столѣтие, с л е д ъ Кримската война, настѣпва нова мощна революционна вълна. Особена роль въ борбитѣ, изразени предимно въ атентати надъ видни държавни и духовни лица, играе между другитѣ и организацията „Народна воля“. Презъ тоя периодъ пада убитъ, чрезъ атентатъ, Александъръ II (1888 г.). Курсътъ на атентатитѣ, оказалъ се

шалъ Чангъ Цо Линъ, управляваше Манджурия.

„Противъ тая клика, Кантонъ организира една експедиция наречена „Пей Фу Хунъ“ (северна експедиция). Генералъ Фенгъ Инъ Сианъ, чиято армия се наричаше Куо Минъ Хунъ (народна армия) се присъедини къмъ Кантонскитѣ революционери.

„Главномандующиятъ на тѣзи революционери бѣше Чангъ Кай Шекъ, който ангажира руски офицери и младежи.

„Тази експедиция имаше голѣми успѣхи, благодарение на народа и селянитѣ.

„Армиитѣ на севернитѣ генерали, една следъ друга, бѣха разбити отъ революционеритѣ и когато тѣзи последнитѣ стигнаха въ Ханкоу, народа съ сила завзе английската концесия въ сжщия градъ.

„Този инцидентъ е отъ голѣмо значение за историята на Китай. За да се вземе една концесия има за резултатъ бомбардирането отъ чуждитѣ военни параходи, които се намиратъ въ голѣмитѣ китайски рѣки. Но въ Ханкоу англичанитѣ се оттеглиха.

„Империалистѣтѣ, ч и и т о агенти — севернитѣ генерали, бѣха едни под рѣ други победени, търсѣха други начини, за да сжкрушатъ революционното правителство.

„Това което се случи въ дипломатическитѣ срѣди мжчно е да се опише въ подробности. Но нѣколко седмици следъ като революционеритѣ завзеха Ханкоу остри спорове възникнаха между генералъ Чангъ Кай Шекъ и членоветѣ на езекутивния комитетъ.

Въ резултатъ на тия спорове Чанъ Кей Шекъ се отдѣли въ Нанкинъ и повече не изпълняваше нарежданията на изпълнителния комитетъ, обвинявайки го да е агентъ на Москва.

„Чанъ Кей Шекъ организира една експедиция противъ Ханкоу и следъ нѣколко месеца армията на Ханкоу бѣ победена. Партията на Ханкоу, която включва и Г-жата на Сунъ Ятъ Сенъ, Еуженъ Шенъ Вангъ Шингъ Вей, трѣбваше да избѣга въ странство. Естествено, че всички руски офицери и младежи трѣбваше тоже да напустнатъ Ханкоу.

„Отъ тоя моментъ отношенията между Китай и Русия отиваха отъ злѣ къмъ по-лошо

политически несъстоятеленъ допринасящъ само за усиляване кървавата реакция надъ маситѣ, бива скоро изживянъ, за да отстъпи мѣсто на организиранитѣ масови революционни борби, изразени за прѣвъ пѣтъ подъ тази си форма въ революцията отъ 1905 г. Макаръ потушена и удавена въ кръвъ, тази акция постигна значителни резултати. Независимо отъ иначе окаркатуренитѣ отстъпки (конституция), които царизма се видя принуденъ да направи, революцията отъ 1905 г. окуражи борящия се народъ и му вдѣхна довѣрие въ целесъобразността на масовата революционна борба. Самата болшевишка партия излѣзе отъ тия борби съ откритѣ пѣтъ къмъ укрепване позицитѣ си всрѣдъ маситѣ.

Вѣковнитѣ усилия на руския и на угнетенитѣ народи въ империята да нанесатъ решителенъ ударъ върху царизма, се увѣнчаха съ успѣхъ въ 1917 г. Либерално-демократическата революция (Керенски) презъ Февруарий 1917 г. нарани царизма, а болшевишката революция презъ Октомврий сжщата година го погребва безвъзвратно.

(Следва)

„Прединѣколко години единъ грабежъ се извърши въ руското консулство въ Лондонъ. Една година по късно Чангъ Цо Линъ извърши сжщия грабежъ въ Пекинъ.

„Руско-китайския конфликтъ, който привлича вниманието на свѣта не е мжчно за разбиране.

„Китайскитѣ народъ нѣма да забрави клането надъ студентитѣ и работничитѣ отъ англичанитѣ на 30 май 1925 г. и всѣка година на тоя день се възпоменава съ митинги и манифестации въ голѣмитѣ китайски градове, и се бойкотиратъ английскитѣ продукти. Сжщото е и по отношение на Япония, защото когато миналата година северната експедиция пристигна въ Тцинанъ, стана едно сблъскване между японцитѣ и китайската армия. Множество китайци бѣха избити. Затова именно и китайцитѣ презиратъ японцитѣ. Вѣрва се, че въ една война съ Русия, народа ще забрави униженията

отъ англичани и японци и ще се бие срещу неприятеля на империализма.

„Китайскитѣ народъ не иска война съ Русия. Въ Юнанъ работничитѣ направиха стачка въ полза на Русия. Студентски ма-

нифестации станаха въ Шанхай противъ войната. Народътъ, макаръ че правителството отъ Нанкинъ е повлияно отъ империалистѣтѣ, не иска да стане инструментъ на тѣзи последнитѣ“.

Важно за Добруджанци

Хотелъ ЛОНДОНЪ при трамвайната спирка „Св. Недѣля“ отлично обзаведенъ — наново ремонтиранъ, предлага на всички посетители на София, най-приятелъ и тихъ приютъ — строга фамилиарностъ, образцова чистота, бърза прислуга на достъпни цени за всички.

МАРИЯ-ЛУИЗА № 11.

П. Коларовъ

Телефонъ № 71

Резолюциитѣ на XIII конгресъ

Сервилностъ и предателство

Отъ 1925 год. насамъ социал-предателитѣ и ромънскитѣ агенти и ренегати заграбиха съ насилие ржководството на добруджанската организация въ България, тласнаха я въ пѣтища чужди на насъ, освободителното движение и противни на интереситѣ на добруджанската емиграция. Съ право мнозина я таксуватъ като шовинистична държавна организация.

Резолюциитѣ, съ които социал-фашистѣтѣ изнудиха XIII конгресъ красноречиво говорятъ за поразенството на ржководителитѣ по национално-революционна линия и за безпѣтицата, въ която тласкатъ добруджанското освободително движение. Тѣ даватъ достоеенъ атестатъ и за луппенството и кариеризма на авторитѣ имъ.

Въ „резолюцията протестъ за положението въ Добруджа“, четеме, че „кабинета на Маниу не оправда съ нищо възлаганитѣ му надежди“.

Значи, Изпълнит. Комитетъ признава, че е възлагалъ на дежди на кабинета Маниу, въ какъвто смисълъ сж резолюциитѣ отъ миналв XII конгресъ, когато ни изключиха, защото и тогава жестоко атакувахме тия напразни надежди, съ които нашитѣ противници заблуждавахъ добруджанската емиграция и бѣлг. общ. мнение.

По нататъкъ въ сжщата резолюция отъ кумова срама се поменава, че „лихвоимството било една напасть за добруджанскитѣ бѣлгари“, безъ да се конкретизира и безъ да се осжда въ лихвари и банкери когато добруджанското население е заробено и обезимотвано отъ разни ромънски и бѣлгарски чорбаджии — лихвари и кождери. Това показва ясно, че авторитѣ на тая резолюция сж лихварски и чорбаджийски рожби, които сътрудничатъ на ограбването и обедняването на добруджанското население.

Въ тая нескъпосана резолюция отъ началото и до край, се пледира само за бѣлгари, когато въ Добруджа живѣятъ и други националности, които еднакво сж подхвърлени на ограбване, обезимотване и денационализация.

Справедлива е бележката на турцитѣ, че тая организация е бѣлгарска, а не добруджанска.

Въ втората „резолюция-апелъ къмъ всички потиснати малцинства въ Ромъния“, подчертава се сжществуването на

„режима на потисничество, денационализация и безправие, които официалната ромънска власт и нейнитѣ патриотарски организации, шовинистическа преса и неотговорни фактори съ доказана стрѣвъ“ и пр.

Съ какъво право и какъвъ моралъ мракобеснитѣ и насилничитѣ въ добруджанската организация пледиратъ срещу потисничество, безправие, патриотарство и безотговорни фактори, когато тѣ самитѣ си служатъ съ насилие, бандитизъмъ, оржжие и полицейска власт, като задущаватъ всѣка свободна проява, лишаватъ отъ законни права дружествени членове, биятъ, заплашватъ и гонятъ всѣка свободно проявена съвестъ? Та тѣ не сж ли сжщитѣ отъ рода Акциуна Руманяска и Култулъ Патрией?

За това, нѣма да иматъ съдействието, нито на унгарци, нито на немци, нито на буковинци, нито на бесарабци, които прѣзиратъ всѣко насилие върху свободата преди всичко въ собственитѣ си среди. За тѣхъ добруджанската организация въ тоя си видъ е тѣй же потиснителна и враждебна, какъто се явява ромънската власт и Акциуна Руманяска. Но патриотаритѣ не виждатъ по далечъ отъ носа си. Тѣ сж доволни отъ милитѣ погледи на властѣта. Ала властъ и свободата на Добруджа сж двѣ отричащи се едно отъ друго понятия.

Въ резолюциитѣ на добруджанскитѣ корифеи има и шутовски работи. Най-после ако ги четатъ въ странство да има и защо да се смѣятъ. Така въ „резолюцията по организацията“ се казва, че „И. К. ще има изключителното (к. н.) право да чертае и опредѣля характера на добруджанската пропаганда, да дава тонъ на цѣлата деятелностъ въ чужбина. Не се позволява на никой добруджанецъ отъ свое име или като мандатаръ на известни организации, да привѣжда и отсговява въ странство интереситѣ и нуждитѣ на добруджанската кауза мимо И. К.“

Тия нѣколко реда, колкото сж комични и смѣшни, тѣ сж и много трагични. Тѣ показватъ за недоразвития умъ, който е можалъ да измждри подобна глупостъ. Тѣ говорятъ сжщо, колко несерioзни хора сж застанали на чело на организацията.

Преди всичко, изключителното право, да опредѣля политиката, и срѣдствата за борба

въ национално-освободителното добруджанско движение принадлежи на самото добруджанско население, а не на разни кариеристи и луппени задъ граница, които нито изпитватъ нито познаватъ силата и условията на денационализаторския режимъ на ромънската власт. Друго е да слушашъ и да четешъ, а друго е самъ да го изпитвашъ на плѣщитѣ си. Емиграцията е второстепененъ спомогателенъ факторъ, и тя трѣбва да се вслушва въ волята и желанията на заробеното население, което съобразно съ интереситѣ си ще направлява и политическитѣ борби включително и пропагандата. Емиграцията ще подпомага тия борби. Така е на всѣкъде, така трѣбва да бѣде и у насъ. Всѣко форсиране и дезавуиране на волята и интереситѣ на тия потиснати добруджански маси водятъ до Старо Село, Кючукъ Акъ Бунаръ, Бабукъ, Ялж юкъ Орманъ и др.

Но има още по печални работи въ тия нескъпосани резолюции. Въ резолюцията — позивъ къмъ общественото мнение и О. Н. се казва, че всички заграбени бѣлгарски черкви и училища трѣбва да бѣдатъ върнати или изплатени по пазарнитѣ цени (к. н.) на бѣлгарскитѣ общини въ кралството“.

Първоначално ние помислихме, че това е нѣкаква грѣшка. Защото не можехме да си представимъ такива голѣми „бѣлгари“, като А. Стояновъ, Дора Габе, Др. Сакеларовъ и такъвъ голѣмъ добруджанецъ отъ Македония като Ст. Малешковъ, директоръ при това на бѣлгарска прогимназия, че могатъ да искатъ продажба на училищата и черквитѣ въ Добруджа. Отъ провѣрката обаче се указа, че действително така било и така трѣбвало да бѣде. Чисто и просто искатъ отъ ромънската властъ да заплатела по пазарни цени тия центрове на национална просвѣта и култура.

На чистъ бѣлгарски езикъ това се казва прѣдателство достойно само за агенти на ромънската денационализаторска политика въ Добруджа.

Въ Разградъ общото събрание на добруджанци е избрало сжщото си настоятелство начело съ Тр. Калчишковъ, Черневъ, А. Балтовъ и др.

Известниятъ окр. войвода на ВДРО, бившия окол. нкъ К. Димитровъ е билъ изпжденъ отъ събранието съ викове, „вънъ“.

Въ Кили Куюджикъ, Разградско, общото добруджанско събрание е избрало състоятелство начело съ М. Вълковъ. И отъ тамъ ВДРО е прогонено.

Национал-революционното движение въ Индия

Две интервюта на голъми индийци

Следъ голъмитъ национал-революционни движения въ Китай, на четирестотинъ милионния китайски народъ, който въ процеса на своето пробуждане отъ дълбокия хилядолѣтенъ летаргиченъ сънъ се движи къмъ своето възбуждане, вниманието на свѣтовното обществено мнение днесъ е обърнато къмъ национал-освободителното движение на триста и петдесетъ милионния индийски народъ.

Идеитъ на руската революция, прониквайки въ всички народи, предимно източни, спомогнаха твърде много за разгарянето и канализирането на национал-освободителните борби противъ всѣко национално, политическо и социално-икономическо потисничество.

Нашитъ главенъ редакторъ Д-ръ П. Вичевъ, използвайки своето участие въ втория конгресъ на „Международната Лига противъ Империализма и за национална независимостъ“ е интервюиралъ по голъмитъ национал-освободителни проблеми видни представители и представители на голъмитъ пѣстроцветни народи като: Гупта, единъ отъ водителитъ на Гандизма въ Индия; Саклатвала, тожъ индийски представител и бившъ депутатъ отъ камарата на общинитъ въ Лондонъ; г-жа Древе, секретарка на „Международната лига за миръ и свобода“ въ Парижъ; Намъ представител на Индо-Китай; Киркворкъ — депутатъ отъ управляващото днесъ болшинство въ Англия; Вилиамъ Петерсонъ професоръ по наказателно право въ Ню-Йоркъ и представител на негърската раса въ северна Америка; Сенъ Катайама, известния старъ японски социал-революционеръ; г-жа Вилиенсъ С. Буругъ представителка на негритъ въ южна Америка; Линдхагенъ главенъ кметъ на Стокхолмъ и др.

Тия дни заседаваше въ Лакхора (Индия) националниятъ конгресъ, на партията на Ганди, въ който се взеха исторически резолюции за пълната независимостъ на Индия, бойкотъ на английскитъ власти, правосъдие и др., които публикуваме на друго мѣсто въ настоящия брой, и които предизвикватъ голъма политическа криза въ Англия. Навременно се явява да дадемъ интервюта на представителитъ на национал-революционното и социал-революционното движение въ Индия.

Интервю съ Шиврапа-задъ Гупта

(представител на националния конгресъ на Гандизма въ антиимпериалистичния конгресъ)

— Има ли миръ следъ войната?

— Нѣма да има миръ въ свѣта, докато империалистическата идея продължава да доминира, за да се потискатъ националиститъ.

— Сществува ли национал-революционенъ фронтъ и какъвъ е неговия съставъ?

— Такъвъ фронтъ сществува. Въ нашата страна, Индия, най-революционната партия се нарича „Нова кооперативна партия“ и нейния водител е Махатма Ганди. Методитъ на тая партия не сж насилитъ, а нейнитъ идеи сж най-революционни въ социалната, икономическата и политическата области.

— Какво мислитъ за една нова война?

— Индийскиятъ народъ нѣма да позволи една война. Въ

никой случай той нѣма да позволи злоупотребления съ неговитъ интереси отъ английския империализмъ за военни цели. Лично, азъ съмъ партизанинъ на мирнитъ сръдства въ борбата за еманципирането на народитъ, но ако е потребно, азъ и моитъ приятели сме готови съ своя животъ да извоюваме нашата свобода.

S. Gupta.

(собственоръченъ подписъ)

Какво отговаря Шапур-жи Саклатвала

(представител на социал-революционното движение въ Индия)

— Като представител на индийската раса, по кой начинъ, мислите вие, че ще можете да постигнете своята свобода?

— Индийцитъ могатъ да извоюватъ своята свобода въ кжсо време, ако Гандизма и всички сантименталности се отдѣлятъ отъ политиката. Работницитъ и селянитъ трѣбва да бждатъ организирани противъ индийскитъ ландродове и владетелитъ на фабрицитъ, както и противъ английскитъ управители. Интереситъ на финансиститъ и чуждия империализмъ сж идентични. Чуждия империализмъ не ще бжде съборенъ, докато не се изгонятъ капиталиститъ отъ тая страна.

Всички служби въ Индия трѣбва да бждатъ освободени отъ английския контролъ, като напр. въ пощата, полицията, пазителитъ на затвора, чиновницитъ въ администрацията и пр. Работата трѣбва да бжде свободна; трѣбва да се искатъ сжщитъ заплати, сжщото работно време и сжщитъ условия като въ Англия, за индустриитъ установени въ Индия, и които директно или косвено, обогатяватъ англичанитъ и тѣхнитъ индийски агенти.

На виковетъ на експлоататоритъ, да отстранятъ всички конкурентни стоки, трѣбва да се отговори съ бойкотъ на всички стоки отъ английски произходъ. Още отъ голъмо значение е, да се премине въ паралелно движение, като се пречи на износа на индийскитъ продукти: вълна, масла, кожи и др. за Англия, съ крайната целъ да се извоюва свободенъ износъ на сжщитъ сурови материали за чужди държави, което ще ползува предимно индийскитъ селени. Ударътъ върху британскитъ работници ще бжде много чувствителенъ и на тѣхъ трѣбва да се каже, че индийската оплата ще продължава, докато английскитъ работници, които иматъ болшинството на избирателитъ, не съборятъ империалиститъ, — ръководители, въ или вънъ, отъ парламента, и до като не премахнатъ изцѣло и безусловно всѣка следа на владичеството въ Индия.

Единъ систематически бойкотъ отъ всички индийци въ Индия, потиснати социално и икономически, трѣбва да се извърши въ всички случаи, при които индийцитъ да проявятъ открита борба срещу чуждото владичество.

При такива условия на икономически прѣчки, ще бжде наложено на Велико Британия, да се откаже отъ мълчаливо проникване въ Индия, както отъ намѣрението си, да поддържа една военна окупация. Тая борба неминуюмо ще завърши въ една криза и едно силно революционно движение въ средъ работническото въ Англия. Голъмитъ печалби, които

Индия дава на английскитъ капиталисти, ще станатъ по-нататкъ проблематични, а английската индустрия ще бжде застрашена отъ липсата на индийскитъ сурови материали и по такъвъ начинъ тя ще бжде дезорганизирана. Логически ще следва, че работническото въ Англия не ще се съгласи повече да продължава такава едно владичество отъ тѣхнитъ империалисти въ Индия, защото това води до разорението на самитъ тѣхъ.

Въ такъвъ единъ процесъ на борба империалиститъ ще употребятъ всички сили и заплашвания, за да намѣрятъ подрѣжката на английския народъ, на индийскитъ господари и на капиталиститъ. Единъ постояненъ икономически натискъ и общественъ бойкотъ ще ги доведе да се обявятъ на страната на народа. Индийскитъ принцове ще играятъ сжщата роль, каквато изигра Чанъ Кай Шекъ въ Китай. Когато работницитъ и селянитъ се организиратъ добре въ своята английска територия, тѣ ще бждатъ поставени въ близко сътрудничество съ работницитъ и селянитъ, тожъ добре организирани въ английскитъ колонии и никой тогава не ще бжде въ състояние да имъ попрѣчи за успѣха на борбата.

— Какво е вашето мнение по националната проблема, открита следъ войната?

— Всѣка война учи народитъ отъ разнитъ държави, че интереситъ имъ налагатъ да се бранятъ или да ги защитаватъ съ всички сили. Тя ни показва още, какъ страха на народитъ е бивалъ жестоко експлоатиранъ и какъ тѣ, народитъ, сж бивали хвърляни въ война едни срещу други безъ състрадание, а само въ името на интереситъ и амбициитъ на грабителитъ и на тѣзи, които целятъ да загубятъ концесии.

Последната война е едно училище много поучително, отколкото въ миналото. Тя бѣше сжщегременно придружена отъ голъмата революция на работницитъ въ Русия. Свѣтътъ е преизпълненъ отъ работници съ тѣхнитъ гладни семейства. Последната война утеки и по-виши въобщо обединяването. Вниманието на работницитъ бѣ форсирано отблъснато отъ стария отживѣлъ патриотизмъ и насоченъ къмъ бждашето, преизпълнено съ мизерия и къмъ класовата борба. Новитъ проблеми не сж само национални, но проблеми, които сществува въ при всѣка нация и тѣ сж проблемитъ на класата.

Защо да се бориме срещу народи, които не сж ни сторили нищо лошо? И кога трѣбва да се бориме? Защо да не сж бориме за нашитъ собствени интереси и да целиме да събориме класата, която ни е съборила отдавна?

Такива сж проблемитъ въ всички държави следъ войната. Русия е станала една нова държава за трудящитъ се въ цѣлия свѣтъ.

Отъ друга страна, сжщата Русия стана и една опасностъ за всички капиталисти въ свѣта. Капиталиститъ иматъ винаги повече източници и всѣкога сж добре организирани.

Тѣ формиратъ единенъ международенъ фронтъ и по бърже отколкото трудящитъ се. Това макаръ и да е едно нещастие за последнитъ, безсъмнение спомогна, щото следъ войната да се наложатъ проблемитъ на класата за борба на заробенитъ отъ капитали-

ститъ. Капиталиститъ поставиха въ движение и опериратъ понастоящемъ съ главнитъ сръдства: международно насилие и рафиниранъ развратъ и корупция. Обезорженитъ колониални народи открито ги избиватъ. Организирани работници на Западъ се държатъ подъ единъ непрекъснатъ страхъ, да загубятъ малкото, което иматъ, а лидеритъ на градскитъ организации всѣкога се насърчаватъ въ нечисти позиции, за да заплашватъ трудящитъ се, безсъмнение за да ги потискатъ.

Известнитъ елементи въ старитъ движения като „Lefts“, които обичатъ кариерата и славата повече, отъ колкото революционния духъ, скоро се изолиратъ отъ жестокитъ капиталисти, които ги контролиратъ. Капиталиститъ знаятъ че тѣзи „леви борци“, предъ опасността да изгубятъ своята кариера и позиция, въ края на краищата се подчиняватъ на своитъ стари господари, дори съ извинение. Въ Америка, Европа, индустриалнитъ области въ Азия и Африка по настоящемъ си служатъ съ подобни работнически и социалистически лидери. Тая тактика на капиталиститъ и империалиститъ е стигнала максимални успѣхи въ настояще време.

Е добре, ясно казано, новитъ проблеми на живота, това е революционната борба противъ капитализма, свобода на всички потиснати народи отъ милитаристичнитъ сили.

— Какво е, споредъ васъ, значението на договоритъ за миръ следъ войната и какво значение отдавате на Обществото на Народитъ?

— Обществото на Народитъ не е нищо друго освенъ единъ актъ на военния империализмъ и на банкеритъ съ цѣлъ да се формира единъ фронтъ въ услуга на тероризма и единъ икономически блокъ противъ държавитъ, кждето потиснатитъ могатъ, да възстанатъ. Договоритъ сж изкуствено наредени, за да се постигне тая цѣлъ, и всички други договори на мира сж съ тенденции въ сжщото направление.

— Какъ вие тълкувате за чението на договоритъ за покровителство на малцинствата?

— Голъмата комедия на О. Н. по въпроса за протекцията на малцинствата по настоящемъ е напълно демаскирана. Това не е нищо друго освенъ разширение на старата игра „раздѣляй и владей“, за да се употребятъ народитъ въ по-слабитъ страни, като залогъ въ плана на бждещата война.

Това, което днесъ се нарича малцинства, ще каже, че сж селани и работници — една частъ отъ голъмата класа въ цѣлъ. Естествена протекция на малцинствата никой не може да отнеме.

— Кои сж социалнитъ и икономически фактори, върху които потиснатитъ народи могатъ да се облѣгатъ въ борбата за свобода?

— Има два силни елемента въ полза на потиснатитъ колониални народи. Успѣха и силата на капиталиститъ зависи отъ тѣхната сила и икономическа работа. Когато тѣ сж организирани, трудящитъ могатъ да съборятъ силата на империалиститъ съ всичкитъ тѣхни пушки и топове. Така потисничеството надъ малцинствата въ Европа и Южна Америка ще се свърши.

Една отъ новитъ прѣчки за бързата организация на трудящитъ се е конспирацията на социалъ-демократитъ и всичкитъ секции на „Лабуъръ Парти“ въ съдружие съ потиснатитъ империалисти. Народитъ

на изтокъ гледатъ отъ страна на работницитъ въ свѣта, които осмисляватъ съвото революционно движение и отъ друга страна виждатъ какъ въ цѣла Европа и Америка, ръководителитъ социалъ-демократитъ и буръ Парти“ измѣнятъ на работничеството и разрушаватъ постигнатитъ съ години работническото икономическо плати. Социалъ-демократичкитъ лидери сж активно ангажирани въ саботажна въ усилия на работницитъ и магатъ на реалната победа на капитализма.

Кои сж тѣзи социал-демократи? Разбирамъ професионалиститъ въ социализма, които въ действителностъ продуктъ на капиталистичната система и на стария свѣтъ. Главното качество развито отъ тая стара система идва отъ личната амбиция, враждебностъ и авантюризъмъ. Трѣбва да приеме, че между милиони работници, все ще има нѣколко хиляди отъ такива авантюристи, които се ентусиазиратъ отъ мисълта да съборятъ сититъ конкуренти — капиталиститъ и да покажатъ, че и тѣ сж отъ сжщото дърво. Тѣ намѣрени да събарятъ дървото. Тѣ искатъ да бждатъ силни и на високо, тѣ искатъ да приспиватъ.

Отъ друга страна има много старитъ капиталисти жестки хора, чиято цѣлъ въ живота е стремежа да отидатъ на колко е възможно по-високо, когато виждатъ опасността тѣхната позиция отъ новитъ събития, тѣ мислятъ за своитъ чувства, за да се наредятъ между новитъ хора и ка си осигуряватъ старитъ положения, преминавайки въ нова организация.

Това е действителната фашишка поза на социалдемократитъ и на „Лабуъръ Парти“ които дойдоха на власт и които сж новитъ врагове на потиснатитъ народи и класи. Тѣхната фразеология е отъ сорта на социалистическитъ пароли, а тѣхнитъ действия сж отъ сорта на сжщата фалшивостъ на стари авантюристи.

Chapurji Saklatvala
индийски представител,
бившъ депутатъ отъ камарата на общинитъ въ Лондонъ

Добруджанското студентско „Роденъ край“

Въ годишното си събрание, следъ дадения отчетъ на настояществото, го президира наново съставъ Ив. Русевъ, Ст. Калчишковъ, К. Обретеновъ, Д. Мирчевъ и Ив. Николовъ.

На 1 януарий двото дойдоха въ своята първа вечеринка въ добруджанския кварталъ на сиво посетена отъ кварталитъ.

Коледува на бждни вечеръ добруджанската младежка група въ добруджанския кварталъ носия и съ народенъ кавалъ. Посѣтиха множество столичани и бѣжански семейства, които останаха съ отлични впечатления.

Коледна елха устройватъ студентската и младежката добруджански групи за бѣжанскитъ деца въ добруджанския кварталъ на 19 т. м., Юрдановъ денъ.

Добруджанци, презрѣти чорбаджиитъ и агитъ, които въ съюзъ съ романскитъ банки ви грабятъ и лъжатъ крокодилски салони, когато ви мажатъ, грабятъ и убиватъ.

София—Печатница „Съгласие“